

брои населението въ империята, въ туй число и юдейската земя. Всѣки жителъ трѣбваше да се яви въ оня градъ, отъ който сж произлѣзли неговитѣ прадѣди, и тамъ да запише своето име и имената на членоветѣ отъ семейството си.

Иосифъ принадлежеше къмъ царския родъ на Давида, а Давидъ бѣ произлѣзълъ отъ малкия, неуреденъ градецъ Витлеемъ. Въ тоя градъ отидоха да се запишатъ Иосифъ и Мария. Тѣ пристигнаха тамъ твърде късно вечерята и дълго търсѣха мѣсто да пренощуватъ. Цѣлиятъ градъ бѣ препълненъ съ чужденци, дошли тукъ отъ разни краища да се запишатъ. Като не намѣриха мѣсто въ човѣшкитѣ жилища, Иосифъ и Мария се принудиха да се подслонятъ късно вечерята въ една пещера, дето запираха нощно време овцитѣ, кравитѣ и дребния добитѣкъ.

Бедната бждаща майка на Божия синъ си почина отъ дневния пжтъ и безпокойства, Иосифъ ѝ постла на земята своята горна дреха; тя се помоли на Бога, легна на земята и заспа.

Тая нощъ се роди Исусъ. Роди се въ пещера, като най-сетенъ сиромашъ. Най-нечистото мѣсто трѣбваше да стане първото жилище на Бога на земята. Майка му го пови въ пелени и сложи въ яслитѣ, изъ които се хранѣха овцетѣ. Детето се усмихваше тихо, а Иосифъ и Мария го гледаха съ неизказана любовъ.

А тамъ на полето, около града, пастиритѣ седѣха и пазѣха градскитѣ стада. И тъкмо когато се бѣха увлѣкли въ разговоръ, за да прекаратъ по-леко дългата зимна нощъ, огрѣ ги силна свѣтлина и чуха звукове на ангелски гласъ. Това неочаквано явяване на свѣтлина посрѣдъ нощъ из-